

Als ik terugdenk aan vroeger dan denk ik aan liefde, warmte en geborgenheid.

Ik kom uit een warm gezin, waarin het aandacht hebben voor elkaar hoog in het vaandel stond. Mijn ouders hebben hun uiterste best gedaan om mijn zus en mij zo zorgeloos mogelijk op te laten groeien. Helaas verliepen de omstandigheden rond mijn ontwikkeling anders dan voorzien. De acceptatie van mijn 'anders zijn' en het leren leven met mijn beperkingen, hebben nog heel wat voeten in de aarde gehad. De opvoeding van een kind met een beperking zoals ik, is nou eenmaal heel complex. De dokters geloofden in eerste instantie dat mijn vertraagde lichamelijke ontwikkeling niet zo ernstig was en dat het allemaal wel goed zou komen. Dat gaf mijn ouders de hoop en het vertrouwen dat ik me ondanks enige vertraging toch gewoon zou kunnen ontwikkelen tot een gezonde dochter. Misschien zouden er een aantal aanpassingen nodig zijn, maar verder zou ik gewoon kunnen functioneren in de maatschappij. Ook het vinden van een betaalde baan leek goed mogelijk. Er waren immers nog een heleboel dingen die ik wel kon? Daar werd in ons gezin dan ook vooral de nadruk op gelegd, al moest er vaker dan ik gewild had, uitgeweken worden naar een plan B. Ik was nou eenmaal anders dan mijn zus en daar moest rekening mee gehouden worden.

Eigenlijk werd ik eind september 1966 al verwacht, maar toen het eenmaal zover was, waren er nog helemaal geen aanwijzingen dat ik snel geboren zou worden. Mijn moeder voelde zich nog prima, al werden na deze datum alle krampjes en kleine beweginkjes die zij voelde op een goudschaaltje gewogen. Alles zou immers het begin van mijn geboorte kunnen betekenen...

Toch trok dat verdachte gevoel dan weer weg en bleek het lange wachten toch nog niet voorbij te zijn. Omdat mijn ouders het allemaal wel erg lang vonden duren, gingen ze naar de huisarts om hun zorg uit te spreken. De dokter had echter wat meer ervaring met geboortes die wat langer op zich lieten wachten en sprak de legendarische woorden: "Mevrouw, er is er nog nooit één blijven zitten!" Daar moesten mijn ouders het op dat moment mee doen. Ze hebben daarna nog ruim tweeënhalve week moeten wachten, voordat de eerste tekenen van mijn geboorte zich voordeden.

Op 18 oktober van dat jaar werd ik dan eindelijk geboren en op het eerste gezicht leek er niets mis te zijn met mij. Alles zat op zijn plek; mijn handjes, voetjes, mijn reflexen waren in orde en ook mijn gewicht was behoorlijk, maar liefst acht pond schoon aan de haak. Iedereen was blij en vooral mijn moeder, omdat deze zware klus geklaard was.

————— • • • —————

Voor de eerste tijd na mijn geboorte, liet ik vaak en vooral luidruchtig van me horen, want ik huilde veel. Op mijn verjaardagen kwam steeds het verhaal weer ter sprake, dat ik tijdens een vakantie in Italië een keer een hele camping bij elkaar heb geschreeuwd en dat mijn vader al wiegend met mij rondliep om mij stil te krijgen. Uiteindelijk bleek dat ik de verkeerde voeding kreeg en nadat dit probleem verholpen was, werd ik een heel rustig kindje.

Een paar maanden later begonnen mijn ouders toch te vermoeden dat er iets niet klopte met mij. Vooral mijn moeder begon zich zorgen te maken, omdat er amper vorderingen kwamen in

mijn lichamelijke ontwikkeling. Daar waar de meeste kinderen zich op een gegeven moment om gaan rollen en gaan kruipen, deed ik zelfs nog geen enkele poging daartoe en bleef ik plat op mijn rug liggen.

Rond negen maanden kwam mijn taalontwikkeling op gang. Vrij snel daarna begon ik ook woorden te geven aan de dingen om mij heen en sprak ik mijn eerste woordjes. Blijkbaar had ik toen, net als de meeste meisjes een zwak voor de kleur roze, want ook dat woord werd aan mijn woordenschat toegevoegd. De rollende rrr fascineerde mij enorm, alleen had ik soms een aanloopje nodig voor ik een woord met die letter uit kon spreken. Mijn eerste oneliner klonk dus, als ik mijn moeder mag geloven als "... eehrrrose... !"

In eerste instantie werd ik door de huisarts bestempeld als een luie baby en werden mijn ouders niet serieus genomen. "Zoiets komt wel vaker voor," zei de huisarts en "het zou vanzelf goed komen." Maar dat gebeurde niet en de zorgen van mijn ouders over mij namen steeds verder toe. In de dromen van mijn moeder passeerden de ergste scenario's over wat er toch met haar kindje aan de hand kon zijn.

————— • • • —————